

Ježiš povedal:

„Keby tvoj brat zhrešil proti tebe, chod' a pokarhaj ho medzi štyrmi očami.

Ak ťa poslúchne, získal si svojho brata; ak ťa neposlúchne, vezmi so sebou ešte jedného alebo dvoch, aby všetko bolo zistené svedectvom dvoch alebo troch svedkov. Ak ich neposlúchne, povedz to cirkevnému zboru; ak neposlúchne ani cirkevný zbor, nech ti je ako pohan a colník. Veru, hovorím vám: Čokoľvek zviažete na zemi, bude zviazané na nebi, a čokoľvek rozviažete na zemi, bude rozviazané na nebi. A zase vám hovorím: Ak sa dvaja z vás dohodnú na niečom na zemi, že budú prosiť o to, dostane sa im toho od môjho Otca, ktorý je v nebesiach. Lebo kde sa dvaja alebo traja zhromaždili v mojom mene, tam som medzi nimi.“

Matúš 18:15-18

Citovaná pasáž Písma vypovedá o tom, čo by sa malo robiť, ak sa kresťan prehrešil proti inému kresťanovi. Akému množstvu problémov by sa dalo vyhnúť, keby dnešné cirkvi verne dodržiavali Ježišove pokyny! Nuž, za takýchto okolností je veľmi často našou prirodzenou reakciou pocit rozhorčenia, pomsty alebo túžba zdôveriť sa iným ľuďom. To preto, aby s nami sympatizovali a postavili sa na našu stranu proti tomu, kto nám ublížil. Takto by však kresťan nemal reagovať. Skutočný veriaci bol vykúpený Kristovou krvou, boli mu odpustené všetky hriechy a stal sa Božím dieťaťom. To znamená, že každý iný kresťan je jeho bratom alebo sestrou, a tak by sa s

ním malo aj zaobchádzať – teda s láskou a porozumením.

No hoci by mal veriaci vždy konať v láske (najmä voči ostatným členom kresťanskej rodiny), neznamená to však, že by mal ignorovať každé previnenie alebo nepravosť, ako keby sa nikdy nestali. Pán od nás nepožaduje prehnanú či unáhlenú reakciu, ale na druhej strane ani žiadnu reakciu. Teda biblický veriaci by mal skôr prijať primeraný a uvážení prístup. Mal by sa priamo obrátiť na brata alebo sestru v súkromí – a to z toho dôvodu, aby sa vyhol hnevu, rozhorčeniu alebo vzrastajúcej nevraživosti a zároveň, aby sa vyhol pokušeniu okamžite to povedať niekomu inému. Vďaka tomu človek, ktorý zhrešil, dostane šancu objasniť akékoľvek prípadné nedorozumenia skôr, než by do toho boli zainteresovaní iní ľudia. A ak sa brat alebo sestra skutočne previnili, potom budú mať možnosť ospravedlniť sa bez toho, aby sa o tom musel dozvedieť niekto iný. Cieľom konania ublíženej strany by určite nemalo byť poníženie brata alebo snaha získať proti nemu imaginárny bod, ale predovšetkým – ako hovorí Ježiš, by mala byť snaha brata „získať“. To znamená, že keď sa veriaci priblíži, osloví brata alebo sestru, mal by byť pokorný, dobrosrdečný, pokojný, krotký a ochotný odpustiť bratovi alebo sestre všetko zlé, čo urobili.

Veľmi dobre sa na túto tému hodí opis lásky, ktorý nachádzame v prvom liste apoštola Pavla Korinským (13,4-8): „Láska zhovieva, je dobrotivá; láska nezávidí; láska sa nechváli, nenadáva sa, nechová sa neslušne, nehľadá svojho vlastného, nerozhorčuje sa, nemyslí na zlé, neraduje sa nepravosti, ale sa spolu raduje pravde; všetko znáša, všetko verí, všetkého sa nadeje, všetko nesie trpezlivo.“ Takýto musí byť duch človeka, ktorý pôjde za svojím bratom potom, čo sa brat proti nemu prehrešil – jeho túžbou, želaním musí byť, aby svojho brata získal, aby sa s ním uzmieril a ten aby vyznal svoj hriech. Dúfajúc, že sa tým celá záležitosť skončila v tomto bode a spor môže byť zabudnutý bez toho, aby bol do toho zapojený ktokoľvek iný.

Je však smutné, že aj keď strana, ktorej je ublížené, koná správnym spôsobom, vždy existuje možnosť, že vinná strana zareaguje zle a odmietne to, čo sa jej povedalo. Ak sa tak stane, potom poškodený brat, resp. brat, ktorému bolo ublížené, by sa mal presunúť do ďalšej etapy. Znamená to, že by mal prizvať alebo zavolať k sebe jedného alebo dvoch ďalších ako svedkov. Prirodzene, mali by to byť múdri a zrelí veriaci, ktorých túžbou je dospieť k mierovému riešeniu bez spôsobenia zbytočnej bolesti alebo rozpakov. Ešte raz, túžbou by malo byť, aby chybujúci brat svoju chybu priznal, oľutoval svoj hriech a aby sa narušenie spoločného vzťahu tých dvoch napravilo bez toho, aby do toho boli zapojené ďalšie osoby.

Ak sa to však nepodarí, potom je nevyhnutné zapojiť celý miestny zbor. Je to vždy veľmi poľutovaniahodné, keď veci dospejú do tohto bodu, no stále to je oveľa lepšie ako situácia, keď sa v cirkvi začnú šíriť fámy v dôsledku nekontrolovaných klebiet a ohovárania. Prinajmenšom pri organizovanom cirkevnom alebo zborovom zhromaždení môžu všetci členovia dostať rovnakú verziu udalostí v rovnakom čase.

Čo by však malo nasledovať v prípade, ak osoba, ktorá sa previnila, resp. zhršila, odmietne počúvať aj cirkev? Potom by sa mala uplatniť konečná sankcia. Ježiš povedal: „Ak odmietne počúvnuť cirkev, zaobchádzajte s ním ako s pohanom alebo colníkom.“ Tento krok exkomunikácie, teda vylúčenia musí byť vnímaný ako krajné opatrenie, ktoré je potrebné uplatniť až vtedy, keď všetky ostatné pokusy zlyhajú. Ale ani vtedy zámerom nemá byť previnilca potrestať. Túžbou celej cirkvi by malo byť, aby si činiteľ neprávosti uvedomil vážnosť celej svojej situácie, činil pokánie a vrátil sa do stáda. Tým, že odmietol poslúchnuť tretie a posledné varovanie, zhršil nielen proti svojmu bratovi alebo sestre, ale aj proti celej cirkvi a prirodzene, proti samotnému Pánovi.

Musíme sa pýtať, prečo je niekedy nevyhnutné prijať také extrémne opatrenie proti niekomu, kto sa považuje za člena Božej rodiny. Dôvodom takejto disciplíny je čistota cirkvi. Miestne zhromaždenie Božieho ľudu nie je miestom pre muža alebo ženu, ktorí odmietajú činiť pokánie; takáto osoba prináša Pánovi hanbu a poškodzuje svedectvo a vyznanie cirkvi. Po vysvetlení postupu, ktorý treba nasledovať, keď by niekto zhrešil proti veriacemu – počnúc súkromným rozhovorom dvoch osôb, pokračujúc prizvaním jedného alebo dvoch svedkov, až po vykonanie formálneho aktu cirkevnej disciplíny, Pán uzatvára túto tému slovami z verša 18: „Veru, hovorím vám: Čokoľvek zviažete na zemi, bude zviazané na nebi, a čokoľvek rozviažete na zemi, bude rozviazané na nebi.”

Možno si pamätáte, že Pán Ježiš vyslovuje rovnaké slová v 16. kapitole tohto evanjelia v kontexte spásy, keď ich adresuje apoštolovi Petrovi. Pri tejto príležitosti ich však (v kontexte cirkevnej disciplíny) adresuje všetkým apoštolom – a v nadväznosti na to aj miestnym zborom budúcich generácií. Čo to ale v praxi znamená? V praxi to znamená, že ak cirkev v oblasti cirkevnej disciplíny koná podľa biblických princípov a v správnom duchu, nevystupuje a nekoná ako nezávislý zbor. Rovnako sa ani nemstí jednému z vlastných členov – ale koná ako reprezentant Boha, koná voči bratovi v Božom mene a s autoritou danou samotným Bohom. Inými slovami, keď kresťania konajú v súlade so zásadami načrtnutými v Božom slove, Boh bude toto konanie chváliť a pridá k tomu svoju pečať schválenia. V tomto zmysle platí, že čokoľvek cirkev zviaže na zemi, vrátane exkomunikácie, teda vylúčenia zo spoločenstva, bude zviazané na nebi a čokoľvek rozviaže na zemi, vrátane toho, že niekoho opätovne prijme do spoločenstva veriacich na základe pokánia, bude rozviazané na nebi.

Na záver tri krátke napomenutia: Po prvé, pre tých veriacich, ktorí zhrešili a previnili sa proti bratovi. Drahý priateľ, nedovoľte, aby vám pýcha zabránila priznať si svoju chybu a prosiť o odpustenie. Ak to neurobíte, privedie vás to do duchovnej temnoty, k odcudzeniu sa od vašich bratov a sestier – a dokonca aj k odcudzeniu sa vašej cirkvi alebo zboru. Ba čo viac, zistíte, že nevzdorujete len svojim bratom, ale aj samotnému Bohu! Spôsobujete tým smútok a trápenie tým, ktorí vás milujú, hanbu Pánovi, ktorý vás vykúpil, a možno si spôsobíte aj najhlbšiu duchovnú krízu svojho života. Aby som vás toho všetkého ušetril, prosím vás, aby ste činili pokánie teraz a navrátili sa späť k Pánovi.

Po druhé, ak ste tým, proti komu sa niekto previnil, prosím vás, aby ste sa riadili Pánovými pokynmi. Vo všetkom konajte z lásky, a nie z nevdle alebo hnevu a vrúčne sa modlite, aby váš brat bol získaný naspäť.

Po tretie, dovoľte mi apelovať k neveriacim. Všimnite si, ako vážne Boh berie hriech aj keď bol spáchaný tými, ktorých považuje za svoje vlastné deti. Ak ste nikdy neodovzdali svoj život Kristovi a neprijali ho ako svojho Pána a Spasiteľa, váš postoj je oveľa horším priestupkom ako ten najhorší hriech veriaceho. Ste v spore so svojím Stvoriteľom a smerujete na večnosť do pekla bez možnosti návratu späť. Čiňte pokánie zo všetkých svojich hriechov a začnite dôverovať Kristovi ako svojmu Spasiteľovi a Záchrancovi ešte dnes.